

застана до прозореца, вгледана въ тоя хаосъ на здрачъ, гдѣ едва се назъркватъ силусти на стѣни и комини, изъ чиито тъмни гърла се виеха едва съзиращи стълбове димъ.

Тя се вгледа въ димящитѣ кумини и въ душата ѝ се задвижи нѣкакво затаено чувство на странникъ, прогоненъ отъ свѣта. Тя гледаше куминитѣ и мислѣше: Какъ мило е край будно огнище, гдѣ любящи се съпрузи въ тиха утрина, слѣдъ спокоенъ сънь, прѣдъ разпаленъ огънь, размѣняватъ топли думи; и замечта тя за такова огнище, гдѣ съ отдихъ да склони уморена глава и да слуша благия гласъ на любящъ другаръ, да срѣща свѣтлия погледъ на други очи, въ които да се кжпи нейния погледъ.

Замислена, тя гледаше димящитѣ кумини, а мъглата люлѣше като безбрѣжна вълна разпустнати поли и ржкави надъ куминитѣ и бавно се дигаше къмъ небесата, понесена отъ възмогналитѣ се стълбове димъ.

II.

Ана влѣзе при майка си съ приплѣднѣло отъ вълнение лице, вѣрвайки, че Добри е дошълъ. И като него намѣри — отлекна ѝ.

— Слуга бѣше пратилъ да каже, че ще дойде, но нѣщо щѣлъ да се позабави — додаде майката, разбрала по погледа, че Ана очакваше неговата срѣща.

— Все едно, — продума Ана и седна до прозореца. Настана мълчание.

Старата жена погледна дъщеря си, и понечи да ѝ забѣлѣжи нѣщо, ала устата ѝ не се отвориха. Нѣщо я спираше. Въ нея се борѣха чувството на майката и гнѣвътъ на жената, израстла срѣдъ оня миръ, гдѣто образътъ на мъжа се издига като свѣтиня, по чието име не бива да се казва нищо лошо и на чиято дума не бива да се отврѣща.

И когато чу тежки мъжки стѣпки, майката стана. — Той ще е, — прошеена тя и отвори вратата. А, ти ли си Пашанко! А пъкъ азъ мислѣхъ — Добри! Влѣзъ де! И излѣзе да посрѣщне зетя си.

Щомъ чу тия думи Ана, стана и пое да излѣзе, ала Пашанко застана на вратата.

— А ти не ме очакваше нали? — бѣха първитѣ ду-